

13

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΒΥΘΥΜΙΔΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
(ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ)

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατά, Μουχανέ Νομιχέ Χάν, 'Αρ. 12-13. — 'Αρ. Τηλεφ. 1688 Πέραν.

Η ΑΠΟΚΡΗ ΤΟΥ ΚΑΪ-ΖΕΡ



Ὁ Πισσός βιάει τὸ βραβείον τοῦ πολέμου

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΩΝ

Ἀγαπητοὶ μου ὁμόφυλοι, μάθετε, ὅτι τὰ θηλυκὰ μας ξύπνησαν σὰ καλὰ καὶ δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὰς ὑποχωρήσεις τὰς ὁποίας κάμομεν εἰς αὐτὰ χάριν τῆς θελκτικῆς τῶν ἐπιδράσεως, ἀλλὰ θέλουν ν' ἀποκινήσουν πολλὰ ἀκόμη δικαιώματα, καὶ νὰ ἐξισωθοῦν πρὸς τοὺς ἄνδρας. Νὰ ἔχουν ἴσην ἰσχὺν, ἴσην ψῆφον, νὰ διευθύνουν καὶ αἰεὶ εἰς τὴν κοινωनीαν, τὰ ἔθνη καὶ τὸν κόσμον. Ὁ πόλεμος ποῦ ἔγινε αἰτία τῶσων ἐφευρέσεων καὶ τῶσων προαγωγῆς, τῆς ἀνθρωπότητος, ἔγινεν ἐπίσης αἰτία καὶ αἱ γυναῖκες νὰ διὰδραματῆσουν καὶ αὐτὸν — τῇ ἀληθείᾳ σπουδαῖον ρόλον, νὰ ἐξυπνήσουν καὶ νὰ ἔχουν ἀποιτήσεις αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς θὰ μένουν μόνον παράλογοι ἀπαιτήσεις πάντοτε ἐφ' ὅσον αἱ γυναῖκες εἶναι πάντοτε γυναῖκες.

Ἡ δνὶς συνεργάτις μας ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ αὐτονομηθῆται χειραφετημένη καὶ θέλησιν νὰ μ' ἐξηγήσῃ τὴν χειραφέτησιν.

— Μάλιστα Κύριε, θὰ κυριωρήσῃ ἐπὶ τέλους ἡ χειραφέτησις. Καὶ ὅα βλέπετε διευθύντὸς τραπεζῶν, καθιδρυμάτων κυβερνητικῶν, βουλευτῶν, διπλωμάτας, καὶ εἰς πάσαν ἀνδρικήν θέσιν γυναῖκας, ἔξ ἴσου νὰ ἔχουν ψῆφον καὶ ἰσχύν.

— Εἰς τὴν Ἀγγλίᾳ ὅμως ὅπου περισσότερον ἐγενενοβόλησαν αἱ ὑψηλαὶ αὐταὶ γυναῖκαι ἰδέαι ἢ σφραζέτιες ἔφαγαν τὰ μούσμουλα καὶ μ' ὄλον τὸ ξύλον ποῦ ἔδωκαν κα' ἔφαγαν, κατέρθωσαν μίαν μόνην γυναῖκα νὰ σώσουν εἰς τὴν βουλήν. Κα' οἱ βουλευταὶ θὰ τὴν ἰδέχθησαν χάρυν πικιλίας, ἴσως γιὰ καλὴ συντροφιά.

— Μάλιστα σήμερον μία εἰς τὴν βουλήν καὶ αὐριον ἄλλη ὑπουργός.

— Τὶ εὐχάριστον ποῦ θὰ εἶναι νὰ ἔχωμεν ὑπουργίνας, τότε θὰ σιάζομε πειὸ εύκολα τῆς δουλειᾶς μας.

— Μὰ εἰσθε γελασμένοι. Αἱ χειραφετημένοι ἔχομε πνίξη μέσα μας καθὲ φωνὴ αἰσθηματικῆ τῆς καρδιάς.

— Ὅχι, δεσποινὶς ἂν εἰμπορεῖτε ν' ἀναθέσετε τὸ μαγειρεῖο εἰς τὴν μαγειρίσσαν καὶ τῆς δουλειᾶς τοῦ σπητιοῦ εἰς τὴν δοῦλαν, δὲν εἰμπορεῖτε ὅμως νὰ πνίξετε τὴν φωνὴν τῆς καρδιάς σας, ἢ νὰ ἀναθέσετε εἰς ἄλλην τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς.

Γιὰ νὰ πείσῃ κανεὶς μὴ ὑπουργίνα, ἢ

μὴ διπλωμάτισσα, δὲν ἔχει παρὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ξελογιάσῃ, νὰ τὴν κάμῃ ἔρωμένην του καὶ τελείωσι. Ἐπειτα ἡ γυναῖκες εὐ ὁλώτερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ὑποκύπτει εἰς τὸς εὐχαρίστους πληγὰς τοῦ πτερωτοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα σεις ἢ ἴδια ἀκόμη ἀγαπᾶτε τόσον πολὺ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν σας, ὥστε οὔτε λεπτὸ δὲν θὰ χάνετε γιὰ ζητήματα χειραφετήσεως ἂν εἴχατε καὶ τὸ παραμικρὸν ζητηματάκι μεταξὺ του.

— Ἄ, δὲν βαριέσθε ἰδὲν εἶναι καὶ τόσον σπουδαῖον ζήτημα οὗτό. Μὲ τὴν χειραφέτησιν μας θὰ καταστήσωμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν γάμον κατώτατα ζητήματα.

— Δηλ. θὰ καταστρέψῃτε τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν. Μὰ σὰς εἶνε ἀδύνατον. Περὶ γάμου καὶ ἀγάπης δὲν φροντίζουν μὴ ἢ σφραζέτιες τοῦ Λονδίνου καὶ ἢ λοιπὲς ἔκτουτες ἢ γεροντοκόρες ποῦ ἔν ἔχουν κνμμίαν ἐλαῖδα.

Αὐταὶ ζητοῦν τὴν χειραφέτησιν. Γιὰ τῆς ἄλλες γυναῖκας ὅμως εἶνε ἀδύνατον. Διότι εἰς τὴν ζωὴν τῆς γυναῖκος, τὸ μεγαλύτερον μέρος ἔχει ἡ ἱστορία τῆς καρδιάς τῆς.

— Ἐχετε λάθος.

— Ἄν δὲν μὲ χαρακτηρίζετε ὡς ἀγενῆ θὰ σὰς ἔλεγα. . .

— Ἐμπρός σὰς παρακαλῶ.

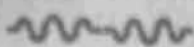
— Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σας σὰς ἀπατᾷ μὲ τὴν . . . τὴν ὁποῖαν κνμψύετε προσεχῶς. Σὰς τὸ ὀρκίζομαι καὶ τὸ ξενύρω καλά.

— Ἄ! εἰσθε τοσοῦτοί οἱ ἄνδρες. Καὶ ἡ ὥρα ἡ συνομηθρία μου κοκκίνησεν, κινεῖται καὶ ἔα χεῖρα σὺν ξύλο λιποθυμισμένη.

Φαντασθῆτε λοιπὸν, ἂν χειραφετηθοῦν αἱ γυναῖκες, τί ἢμπορεῖ νὰ γίνεαι εἰς ἓνα ὑπουργικὸν συμβούλιον ποῦ θὰ ἔχη ὑπουργίνας ἢ ὅπου ἄλλον ἔχει γυναῖκες εἰς τὰς θέσεις τῶν ἄνδρων τὴν στιγμήν ποῦ θὰ ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτὰς κανένα ζήτημα τῆς καρδιάς των.

Ἄν βγάλουν τῆς καρδιᾶς των, τότε εἰμποροῦν νὰ χειραφετηθοῦν.

Ι ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ



ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἔρως εἶναι ἡ δημιουργὸς δύναμις τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ τὴν γυναῖκα ὀνομάζεται καὶ δύναμις τῆς τρυφίας.

Carmen Silva

Ὁ ἀνὴρ ἀπαιτεῖ παρὰ τῆς γυναῖκος πολὺ ὀλίγα, ἢ δὲ γυνὴ ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἀνδρός τὸ πᾶν.

Σοπερχάουερ

Θὰ ἴδῃς ἐν τῇ φύσει πολλὰ ἀριστουργήματα διὰ τὰ ὁποῖα θὰ μινεῖς ἐμβρόντητος, τὸ ἄπειρον, τὸν ἥλιον, τὰ ἄστρα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς . . . τὴν γυναῖκα ὅταν ψεῦδαται.

Η. Δημητρακόπουλος

Ἡ ἀγάπη εἶνε ἓνα ὄργανον πολέπλοκον καὶ ἓνα κίον τὸ χαλνῆ.

Guy de Maupassant

LA BRUYERE

ΠΕΡΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἀπὸ τὸ ὥρατον βιβλίον Les Caractères τοῦ La Bruyere ἀποσπῶμεν ἐκλεκτὰ κινὰ μέρη.

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλία ἐπεξηγοῦσιν ἀλλήλας. Ὅστις ἔχει μεγάλην πείραν ἀγάπης περιφρονεῖ τὴν φιλίαν, καὶ ὅστις εἶνε ἐξηγητὴς ὑπὸ τῆς φιλίας οὐδὲν ἔπραξεν διὰ τὴν ἀγάπην. Ἡ ἀγάπη ἀρχίζει ἀπὸ ἀγάπης.

Δὲν ἀγαπῶμεν παρὰ μίαν φοράν, οἱ ἔρωτες οἱ κατόπιν εἶνε ὀλιγώτερον ἀκούσιοι. Ἡ ἀγάπη ποῦ γεννᾶται ἔξαφνα εἰς μακρότερον χρόνον θεραπεύεται. Ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τόσον, ὥστε νὰ ἐπιθυμῇ χιλίας φορὰς παρ' ὅσον τὸ κάμνει, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς ἄλλον ἔρωτα ἢ εἰς ἑαῖνον ποῦ ἐπιθυμῆ.

Οἱ ἄνθρωποι συχνάκις θέλουν ν' ἀγαπήσουν καὶ δὲν τὸ ἐπιτυγχάνουν, ζητοῦν πρόφασιν χωρὶς νὰ τὴν εὐρίσκουν καὶ ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ τῶν προτιμῶν νὰ μένουν ἐλεύθεροι. Οἱ ἀγαπώμενοι καὶ ἄργα μετὰ τοῦ πλέον βιαίου λάθους συντελοῦν ὥστε μετ' ὀλίγον ἕκαστος ν' ἀγαπᾶται ὀλιγώτερον καὶ ἐπὶ τέλους καθόλου. Ὁ ἀνὴρ ἢ γυνὴ ὅστις συντελεῖ πλεονέκτον εἰς τὴν ῥῆξιν ταύτην ἔν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τ' ἀποφασίσῃ. Αἱ γυναῖκες κατηγοροῦν τοὺς ἄνδρας ὅτι εἶνε ἀστατοὶ καὶ οἱ ἄνδρες λέγουν ὅτι αὐταὶ εἶνε ἐμμετάβηλοι.

Εἶνε γλυκεία ἡ ἐκδίκησις εἰς ἑαῖνον ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ, νὰ τὸ κάμνῃ περισσότερον εἰς πρόσωπον ἀχάριστον ἀπέναντι τῆς ἀγάπης του.

Ἐμπιστεύονται τὸ μυστικὸν εἰς τὴν φιλίαν, ἀλλὰ διαφεύγει τὸ μυστικὸν εἰς τὴν ἀγάπην. Τὸ νὰ θελήσῃ τις νὰ λησμονήσῃ κινὸ εἶνε νὰ σκέπτεται αὐτόν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν καθυσπεροῦσι τὴν συνδρομὴν των, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν Ἐπίσης καὶ ὅσοι ἐντεγγράφησαν διὰ μίαν τριμηνίαν καθ' ὅτι ἀπὸ τοῦ 14 φύλλου ἀρχεῖται ἡ δευτέρα τριμηνία.

Τοῦ κ. Γ. Βουλγαράκη ἀποχωρίσαντος τῆς διαχειρήσεως τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως ταύτην ἀνέλαβε ὁ κ. Θ. Σιδηρόπουλος.

Ὁδδερμία ἀπόδειξις πληρωμῆς θεωρεῖται ἔγκυρος ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διευθυντοῦ.

J. K. Jerome

ΔΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ

Ποιός ποτέ θά αἶ, πῶς μ' ὄλα τους τὰ κακουγήματα, μ' ὄλες τους τις ἀτέλειες, δὲν εἶναι ὄλο χάρις αὐτά, ἕνας θησαυρός, διὰν γεμίζουν μιὰ ἀδεια καρδιά, ὅτιν στήν φωνίτσα τους χρυσόφωτες ἀκτίνες ἀγάπης καταναίξουν καὶ σιὰ πειὸ συννεφιασμένα ῥόσωπα, διὰν μὲ τὰ -δακτυλάκια τους μεταβάλουν τὰς βαθυτέρας ρυτίδας σὲ χαμόγελα;

Περίεργα μικρὰ μου πλάσματα! σεῖς χαρίζετε τὴν εὐθυμίαν στής ζωῆς τὸ μεγάλο δράμα

Καὶ ἔχουν τὴν μεγαλοφυΐα γιὰ νὰ κάνουν τὰ πειὸ γελοῖα πράγματα, μὲ τὸν σοβαροῦρο, τὸν σταϊκότιο τρόπον: "Ὅταν διοῦν ἕνα τρατωτὴ, τὸν τριγυρίζουν, τὸν κυττάζουν μὲ περιέργειαν καὶ τὸν τσιμποῦν διὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν εἶναι ξυλένιος. "Ὅταν τύχη καὶ πρνοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρομὶ σιὸ ἄλλο, τὴν κατεβυίει ἔμπνευσις νὰ σταθοῦν νὰ χορέψουν μέσα στή μίσση τοῦ δρόμου, ὑπὸ τὴν σαραξικάρδιον φανφάραν τῆς γκουβερνάντας, καὶ βρίσκουν τὸ κατώρι τοῦ πειὸ πολυσυχνάστου καταστήματα εἰς τὴν κατελλήλοτεςη θέσι γιὰ νὰ καθίσουν μιὰ στιγμή καὶ βγάλουν τὰ παπούτσια τους.

Στὸ σπῆτι, διὰν διοῦν τὴν Μοριάννα νὰ πιστρέβη ἀπὸ τὴν καρδιά τὰ μπουρὰ τῆς σόμπας αἰσθάνεται ἔξαφνα νὰ πετᾷ ἡ καρδοῦλα τους; ἀπὸ ἀσβεστη ἀγάπη πρὸς τὴν πιστὴ τους ὑπερήτρια καὶ τίποτε δὲν καθησυχάζει τὴν συνείδησι τους ἂν δὲν τὴν ἀγκαλιάσουν καὶ τὴν γλυκοφιλήσουν καὶ σιὰ δυὸ τῆς μάγουλα. Ζητοῦν νὰ νανουρίζουν τὴν πισίκα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω καὶ δείχνουν τὴν ἀγάπην τους σιὸ σκύλο τραβῶντάς τον ἀτ' τὴν οὐρά. Κάμνουν τὸν κόσμον ἄνω κάτω καὶ κοσιίζουν ἕνα σωρὸ παράδες. Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κάμη τὸ σπῆτι χωρὶς αὐτά, χωρὶς τὴν ἀκέρυραστη γλωσσίσσα τους καὶ τὰ κακοποιὰ χεράκια τους; τὸ λέγει κάθε μητέρα. Γιατὶ ἀλήθεια ἡ μητρικὴ ἀγάπη, εἶναι ἡ ἱερωτέρα ἀγάπη τὴν ὁλοῖαν ἡμεῖς οἱ σκηροκάρδιοι ἄνδρες δὲν μποροῦμε νὰ αἰσθανθοῦμαι καὶ ἡ ὁποία στήν γυναῖκα πνίγει κάθε ἄλλο αἰσθημα.

Καὶ ὅμως σιὸν πόθο σου γιὰ νὰ εἶσαι καλὴ μητέρα, μὴν ξεχάσης πῶς πρέπει νὰ εἶσαι καὶ καλὴ σύζυγος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὄλη σου τὴν σκέψι ὅτι τὴν

φροντίδα ν' ἀπορροφήσῃ ἡ ἀγάπη τοῦ ἑνός..

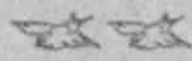
"Ὅταν ὁ ἀντρούλης σου ζητήσῃ νὰ βγῆτε κομμάτι ἔξω μὴ τοῦ ἀπαντήσης μὲ ἀγανάκτησι: «Πῶς! καὶ ν' ἀφήσουμε λοιπὸν τὸ μωρὸ?»

Καυμένη μητέρα! μὴ θαρρεῖς πῶς τὸ παιδί σου πεθαίνει, κάθε φορὰ ποῦ τ' ἀκοῦς καὶ φτερνίζεται πῶς τὸ σπῆτι θά πιάσῃ φωνιὰ, ἢ πῶς ἡ παραμάνα θά τρέξῃ νὰ ὑπὸ τὸν ἐξάδελφό της, μόλις βγῆς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα; οὔτε πῶς ἡ γάτα θά περὶ μένη νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ προσκέφαλο τοῦ παιδιοῦ σου, γιὰ νὰ καθίσῃ σιὸ σπῆθος τοῦ ἐπάνω.

Νὰ σκέπτεσαι λιγάκι καὶ τὸ «Μεγάλο» σου τὸ μωρὸ!

"Ἀκουσέ με ἂν θέλῃς μὰ χόρευέ το κι' Ἐκεῖνο κάπου -κάπου φώναξέ το ὠμορφα θωπευτικὰ λογάκια.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Π. Ἀντωνέλλης.



ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΟΘΟΥ

Ποτέ του δὲν ἀγάπησεν δὲν ἐγνώριζε τὸ χαμόγελο, τὸ φιλί καὶ τὸ μητρικὸ δάκρυ. Ποτέ ἡ καρδιά του δὲν αἰσθάνθηκε παλμοῦς τρυφερότητος.

Κανείς ποτέ δὲν τοῦ ἀμήλησε περὶ πατρίδος περὶ τῆς καταγωγῆς του.

Μίαν σκοτεινὴν νύκτα, ἐγγλήματος, ἐνεγράφη εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ νοσοτροφείου ὁπου τὸν μεταφέρει γυνὴ τις . . . ἡ μητὴρ του.

Ἐθαίμασε καὶ αὐτὸς κάποτε τὴν ἀνατολήν καὶ τὴν μεγαλοπρεπὴ δύσιν περὶνῆς ἡμέρας καὶ αἰσθάνθηκε τὸ κορμί του νὰ τρέμῃ ἔμπρὸς εἰς τὴν καταγίδα.

Ἐχαμογίλασε καὶ συνεκινήθη ἔμπρὸς εἰς τὴν ἔρωτικὴν μαγείαν τῆς φύσεως καὶ καταράσθηκε τὴν τύχην του.

Ὁ βαρυσόμοιρος εἶχε μέσα εἰς καρδιά του ἕνα σωρὸν ἀπὸ ἐπιθυμίας, πόθους καὶ αἰσθηματα.

Αἰσθάνθηκε δυνατὰ τὴν ἀνάγκην νὰ τρέξῃ εἰς τὰ πλήθη, νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμον, νὰ χαρῆ ν' ἀγχιπῆσῃ κι' αὐτὸς.

Καὶ ἐγνώρισε τὴν κοινωνίαν. Ἐλαβε μέρος γιὰ μιὰ στιγμή καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μεγάλην κομφοδιαν τῆς ζωῆς, εἶδε νὰ παριστάνωνται τὰ πάθη, τὰ μίσση καὶ ἡ ζούλειες ἐκείνων ποῦ ὀνομαζονται ἀδελφοὶ καὶ ἀπειλησμένοι, ἀπεμακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἀκατάλαστον καὶ ἰλιγγιώδη ἐκείνην ζάλην, ὁ πτωχὸς ὁ νόθος . . .

Ἡ καταγίς μουγγρίζει τὰ στοιχεῖα μαίνονται καὶ μ' ἀπαισιον θόρυβον τρέχει τὸ ποτάμι.

Μία μαύρη σκιά, σὸν φάντασμα, τρέχει εἰς τὸν χεῖμαρρον καὶ πέφτει μέσα μ' ὄρμη, ἐνφ εἶνα δυνατό χεῖρ τοῦ κάκου προσπαθεῖ νὰ τὴν γλυτώσῃ.

Ἀκούετε ἕνας δοῦπος καὶ ὁ μυστηριώδης βραχίων ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ῥοῦχο τὸ μαῦρον φάντασμα καὶ φθάνει μὲ κόπον σ' ἀκρογιαλί, τρέχει καὶ τὴν ἀκουμβᾷ εἰς ἕνα δένδρον.

Ὁ σωτήρ ἦταν ὁ νόθος καὶ τὸ φάντασμα νεαρὰ γυνή . . .

Ἐκεῖ σιμᾷ εἰς τὰ δένδρα ὁ νεὸς προσπαθεῖ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ αἰσθάνεται εἰς τὴν καρδιά του ἕνα αἰσθημα, ἕνα παλμὸν τὸν ὁποῖον ποτέ δὲν ἔδοκιμασε. Αἰσθάνεται ἕνα πόθον φλογερὸν, παράδοξον, νὰ φιλήσῃ τὴν μαύρην κόμην τῆς νεαρῆς γυναικός, τὰ χλωμά της μάγουλα καὶ τὰ κατάχλωμα χεῖλη της . . .

Τρέμει ἀπὸ ἄγνωστον φόβον, χαιδεῖ τὸ ὠραῖον κεφάλι καὶ μὲ τὰ χεῖλη του ἀνοίγουν τὰ χεῖλη . ἐκείνης . . .

Εἶνε τὸ πρῶτον φιλί ποῦ δίνει ὁ νόθος εἰς τὴν ζωὴν του! . . .

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνοίγει τὰ μάτια, κυττάζει τὸν σωτήρα τῆς μὲ βλέμμα τρυφερὸ καὶ προφέρει μιὰν λέξιν εὐχαριστήριον, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ εἰς τ' αὐτιά τοῦ νόθου σὸν γλυκύτατος ἀντίλαλος οὐρανοῦ μελωδίας, ὡς προανάκρουσμα ἀτελευτήτου μελλούσης χαρᾶς! . . .

Γεμάτος ὄνειρα καὶ ἐλπίδες τὴν ἀγκαλιάζει καὶ μὲ φλογερὸ πόθο:

— Ζῆσε, τῆς λέει, ζῆσε, γιὰτι σ' ἀγαπῶ.

Ἐξαφνα ἡ ψυχρότης τοῦ θανάτου παγώνει τὸ τρυφερὸ χεῖρ ποῦ σφίγγει μέσα εἰς τὸ δικό του, ἡ θέρη τοῦ φιλιοῦ του οβνίεται εἰς τὰ κατάψυχρα χεῖλη της καὶ μὲ τρομάρα τῆς φωνάζει ἀκόμη:

— Ζῆσε, σὲ ἀγαπῶ! . . .

Ἀλλὰ καμμία φωνὴ δὲν τοῦ ἀποτείνεται καὶ τὰ φιλιά του πάνε χαμένα.

Ἡ δύστηνη ἦταν νεκρὴ!

Φοβερὸ κι' ἄγριο βόγγισμα, σὸν λαβωμένου λεονταριοῦ, βγαίνει ἀπὸ τὰ σπῆτι τοῦ νόθου, κατὰρα φορικτὴ φεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη του, καὶ χάνεται μέσα εἰς τὴν μαινωμένη φύσιν /

Ὁ πρῶτος ἔρωσ τοῦ δυστυχομένου νόθου ἦταν μιὰ νεκρὴ /

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

L. Stefetty.

ΓΙΑΤΙ ΠΟΝΕΙΣ;

Ἐρώτησα τὴν δόλια μου καρδιά:

— Γιατὶ πονεῖς; Γιατὶ εἶσαι λυπημένη; Καὶ μ' ἀπεκρίθη: — Ἡ ἀγάπη μου πεθαίνει.

* * *

Ἐρώτησα τὴν δόλια μου καρδιά:

— Ὅταν πεθάνῃ ἡ ἀγάπη, τί ἄλλο μένει;

Κι' εἶπε: — Ἡ καρδιά ποῦ ἀπελπιδῆ πεθαίνει.

K. K.

Υπεύθυνος: Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΚΡΙΔΟΥ-ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Γ'

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

(Συνέχει)

Μπορούσαν να σκοτώσουν κεραυνοβόλα τα μάτια της σαν ήθελαν. Να τρελλάναυμπορούσαν τον πτωχό που θα ζητούσε την ζωή τους να ζήσει.

Με στέλνον τα καστάνια της μάτια — σαν ήθελαν — στον παράδεισο που αυτή μ' έκτισε. Τον ανθοστολισμένο, τον μυρωμένο από έμορφα λουλούδια τόπο της ευτυχίας.

Τα μάτια χύνουν σ' όλόκληρη ζωή βάλσαμο, και δίνουν αναούφησι στους πόνοους. Χαρίζουν ευτυχία που χάνεται, κι αφήνει μόνον ανάμνησι την σκιά της την φαταστική. Μά πει ευτυχία δεν χάνεται;

Στους χίλιους ούτους κόσμους των ματιών της Βιργίνιας, τα μάτια έβασίλευαν και ζούσαν αναλόγως της ζωής μας όλων των ματιών τ' εν ζωή.

Σαν μ' έβλεπε κατάματα κέμονιας γοήσι όλης της δύναμης των ματιών της αισθανόμενοι πως έβγαίνουν φλόγες σιγανές, κοκκινόχρυσες και βελουδένιες απ' τα μάτια της και χάριδεναν τα μάτια μου και φιλοδούσαν τα χείλη μου, όλο μου το πρόσωπο. Κόμωσαν και την καρδιά μου άκμή, ή φλόγες των ματιών της και φλόγιζα όλος θέλοντας να την καταάψω με την φλόγι της αγάπης μου.

Άστραφταν τα μάτια της στον θυμό της, και ήσυχον με γλύκα κατόπι σαν την ήρεμη θάλασσα που εύχοριστείται να γλυκοχοϊδεύη με τα νερά της τήν βαρκούλα.

Σαν θέμωνε άκμή, τα μάτια της έπαιρναν άγριαδα, πονεμένη για την άδικία που της έκαμνα να την θυμώσω και ροδοκοκκίνιζε το πρόσωπό της όλο.

Φοβοδμ νν τό ε εγώ μ'νο —μόνο γιατί πόνησα την αγαπημένη μου παρηγοριά, —την ανάξια πόνοι—και την έβλεπα κατάνια θέλοντας να φέρω στα μάτια μου, σ' έμένα τον πόνο της, ζητώντας την συγχώρεσι και αγάπη σ' ένα γλυκό φίλι. Δύναμη άσβεστη, άμέτρητη, άείκητη, άταίριαχτη, πανιοδύναμη ή έμορφα τών ματιών.

Η φωνή της είχε την ήσυχία και την διαίγεια του ρυμκιού και την τρομάρα της θάλασσας σαν έσπανε σαν γυαλί στην πέτρα. Είχε ή φωνή της την δύναμη του πόνου και όλη την τρέλλα της χαράς. Το βάλλασμο της παρηγοριάς και την στενεχώρια της πίκρας.

Είχε την καλωσύνη της βασίλισσας που πρωταγάπησε και την γλύκα της έλπίδας που όλο μας έρχεται. Είχε την δύναμη της έπιβολής και της προσαγωγής γιατί ήταν βασίλισσά μου.

Τόση ήσαν ή δύναμη της φωτιάς της που ποτέ-ποτέ δεν ξεχώριζα το παρακάλιο της απ' την προσαγωγή της.

Είχε ή φωνή της της άθελης ύποσταγής το γιατρικό.

Είχε την συγκίνηση κάθε παραξενειάς της ζωής της.

(Ακολουθεί.)

ΛΑΧΤΑΡΑΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Σε λοχαρούσα άνέγγιχτη κι' άφρόντιτη
[απ' την έννοια

να μου τονίζης άριστά της Τέχνης τον
[σκοπό,

θάχα στιγμές να σ' αγαπώ,
την ώρα που θα γέμομον σέ μέρη φιλ-
[ντισένια

Σε λοχαρούσα άνέγγιχτη κι' απ' τα φίλια
[του μπάτι

να με χάριδεύης άδικά τα μαθρα μου μαλ-
[λιά

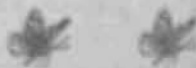
διαν θα μεδούνε ή μιά
κι' άνιανορούσε άκοήρεια του νοδ μου το
[καλάτι

Μά ήρώσα σε λοχάρησα, ψυχή μετανου-μέ
[νη

να με ποιήσης τ' άχαρο της λήθης γιατρικό
το φλογισμένο μυστικό

του κόθου μου θα στώλιγο,
μ' αγάγη δεν μου μένει.

Γ. Πεδικάρης



I. ΡΟΥΣΣΩ

ΟΙ ΆΝΔΡΕΣ

Οί άνδρες θα είναι πάντοτε δ,τι άρέσκει εις τός γυναίκες' αν θέλει ούτοι να καταστώσι μεγάλοι και ένάρητοι, μάθετε εις τός γυναίκα, τι έστι μεγαλείον και άρετή.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ κ. Α. ΚΑΛΛΙΝΕΑ

Άγνή Σουζάννα του, I. Gilbert. Διά την πρώτην παράστασιν οί κ. κ. ήθοποιοί ξεύρουν μόνον την κριτικήν διά την δευτέραν παράστασιν έμπορούμε να ποίμε ότι έπέτυχε, αλλά ή τρίτη θα έπιτύχη καλύτερα διότι θα έχον μελετήση περισσότερον.

Η Δνίς Ζιζά Μαυλάντη ή τόσο καλή και έπιμελής εις προσηγομένα έργα έπαιξε καλά την Σουζάννα, μά όχι τέλεια. Η έπιτυχία της θα ήτο τελειοτάτη αν κατόρθωνε, να είναι γλυκαία και προσεκτική όπως εις την δευτέραν και τρίτην πράξιν που την κατεχειροκράτησαν. Η Δνίς Σ. Βιολάντη καλή και σωστή ή; Ζα κέλινα. Έπαιξε με το αυτό ύφος, το εύχάριστο που παιζει πάντα. Η κ. Κων)τινίδου καλή και ή Δνίς Έσα Σάντρη έπίσης; εις τον ρόλον της Ρόζας.

Ο κ. Στυλιανόπουλος πολύ ήπερβολικός εις την πρώτην πράξιν θαρρεί κινείσ και εις όλες της άπερέτες; παρουσιάζονται ίδιοι οί τύποι και οί ρόλοι. Αυτό τουλάχιστον μάς λείπει ο κ. Στυλιανόπουλος. Εις τός δύο κατόπιν πράξεις καλώς και δικαίως εύχειροκροτήθη. Ο κ. Πολίτης έπαιξε θαυμάσια ως Ούμπρο. Έψυχολόγησε καλά και έμελέτησε τον ρόλον γι' αυτό να δέν έχομε λόγον. Με τον κ. Αθλωνίτην ως συνταγματάρχην Πομαρέν άληθινά κατόρθωσε την εν μέρει έπιτυχάν του έργου. Ο κ. Γληνός προσεκτικός. Δέν ύπέβησαν εις την έπιτυχίαν έπίσης όπως πάντοτε ο κ. Βερώνης και ο κ. Κλημανιώτης; «ήπερσοσιαλιτέ.»

Έν γίνει ή «Άγνή Σουζάννα» δεν ίσημείωνε την έπιτυχίαν που έπαιξε.

Γκόλφω Β. Περούδου. Όσοι ήθελον έπιτυχία του θιάσου. Τουλάχιστον ή Γκόλφω έχει μεγαλιότεραν έπιτυχίαν της Βοσκοπούλας. Η Δνίς Ραυτοπούλου έπαιξε πολύ καλά, με καλή ψυχολογημένη Γκόλφω. Εις τός τελευταίας μάλιστα πράξεις είχε πλήρη έπιτυχία. Έαρεκε μόνον να μην έχη πάντα ή φωνή της το κλαψώρικο ύφος, που το έννοεί πάντοτε ως ένδειξιν ότι πάσχει Ισως, αλλά αυτό καθ' ήπερβολήν την κάμνει να χάνη. Ο κ. Αθλωνίτης πολύ καλός και φτωικός γι' αυτό του άξιζαν χίλια περισσότερα είχε και χειροκροτήματα απ' όσα έδέχεται σε κάθε άλλεπάλληλον έπιτυχίαν του. Ο κ. Γληνός έπαιξε μια άληθινή καρδιά Τάσσου που αγάπησε με όλην την νεανικήν όρμην, πως ήθέλησε να τον παρουσιάση και ή συγγραφέας του έργου. Ο κ. Κλημανιώτης καλός και ο κ. Βλαχόπουλος εύχάριστος και ξεκαρδιστικός. Ο κ. Βερώνης άρκετά καλός, μά έμπορούσε να παιζει άκμή καλύτερα από τον γνωρίζομε καταλληλότερον για ένα ρόλον του Γυίνου.

Ο Θεατρικογράφος.

Θέλετε εύρωπαϊκά liqueurs γνήσια Brizard και Cu'etier; άποταθείτε εις την «Αύγην».

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERIN
de l'Académie française.

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

— Και είχε δίκαιο. Χά, χά, χά, σαν σκέπτομαι ότι παρ' όλίγον ν' άφειθώ να με σέρνη άπ' την μύτη μιá γυναίκα με την όποιαν έκαμα πλατωνικόν έρωτα καιτήνόποιανεμπορούσα να έχω για μητέρα μου. Και πόσον υπερέφανε ήταν! Ύφος άγέρωχον που έπαιρνε σαν την έβλεπα εις τό άσπράδι των ματιών της! Και τί άκαταδεξία σάν την άγκόλιασα να την φιλήσω! Την ξελαγιάστρα!

— Ά! Λουκιανέ μου, χωρίς έμένα ώραία θα σε τσάκωνε στην καπάντσα της, δ;

— Άς μη μηλούμε πειά γι' αυτό. Συχαίνομαι τον έαυτόν μου σαν βλέπω που ύπήρξα τόσο ζών.

IX

Ό Λουκιανός όλον τον χρόνο πέρασε την ζωήν των ζυθοπολείων και των καταγωγίων. Και την βαρέθηκα έπί τέλους αυτήν την ζωήν Δέν ήταν διά την ζωήν αυτήν εις την όποιαν τον παρέσυρεν ό Φρεσσών. Εις την πρώτην παραφοράν των άπολαύσεων βαπτίσθηκεν εις τός συνηθείας των και έγινε της καρέας των' μά ύστερα διακρίνε την μηδαμινότητά των και την έξαχρισίαν των. Κάτω από την γυαλάδα της νεότητός των, ή όποία δίδει και εις τό πνευμά τους μιá ένορφιά διαβολικήν, ανέκαλυψε την βρωμιά και την άναιδεία τους. Μεταξύ αυτών, βεβαίως είχε και νέους καθός πρέπει που δέν ήσαν διόλου κτηνη όπως οι άλλοι. Άλλοι δά γίνονταν Ιατροί, άλλοι δικηγόροι' άλλα κανείς δέν είχε την άληθινή εύφυσία ή όποία είναι άνοικτη εις όλες τός ιδέαι, εύαίσθητος εις τός άπολαύσεις τός ποικίλας της τέχνης, και που άνοίγει σαν λουλουδι εις όλες τός άκτίνας του ήλιου της σκέψους.

Χάρηκε λοιπόν σαν έφθασαν αι διακοπαί, διότι θα γλύτωνε από τούς βαρβάρους αυτούς συμπαθητός και θα γλύτωνε όλίγον καιρόν από της ψεύτικες χαρές που τον έξαντλούσαν. Άλλ' όφ' έτέρου και ή ιδέα ότι κατά τός διακοπής θα έμνε και πάλιν στηνμοναξιά είχεν ανάγκην να αισθάνεται τον έαυτόν του πάντοτε στηριζόμενον εις την προστασίαν τινός. Και φυσικά έσκέφθη να ζητήση την βοήθειαν του μοναδικού φίλου του Φρεσσών με τον όποιον έκρατούσε τακτικήν άλληλογραφίαν. Ό Φρεσσών τον προσεκάλεσε να έλθη ένα-δυό μήνες εις την Λάνδρι Λά Βιλ.

Ή Λάνδρι Λά Βιλ είναι ώραία τοποθεσία των περιχώρων της Πικαρδίας, όπου δέν είχε κοινωνικά κινήσεις, άλλωστε και ό Φρεσσών δέν είχε καιρόν διά να χάνη με τον κόσμο. Δι' αυτό ό Λουκιανός εύρε την Λάνδρι-Λά Βιλ έκτάκτως στενόχωρον. Ήσυχισε σοβαρά να στενοχωρείται και να έπισκέπτεται τούς Ιατρούς.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Γάμοι.

Ύπό τούς αιώωτέρους των οίωνων έτελέσθησαν την παρελθούσαν Κυριακήν εν τη οικία του γνωστού όδοντοίατρού κ. Α. Βαρουσιάδου οι γάμοι της δια πολλών χαρίτων κεκοσμημένης Λίδος Ουρανίας Χ. Ξυλά εξαδέλφης του ήμετέρου διαχειριστού μετά του εν Φιλιππουπόλεως έργοστα σιάρχου φερτέλλιδος νέου κ. Άγγ. Ήλιάδου.

Ραίνοντες με άνθη τό εύάρμοστον ζεύγος εύχόμεθα εν άρμονία και χαρά συμβίωσιν

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ»

Εύχαρίστως δημοσιεύομεν τās κατωτέρω συμπληρωματικές πληροφορίες:

Κατά την τελετήν των εγκαινίων του συλλόγου διοργανώθη λαχείον. Μεταξύ των πολλών άντικειμένων υπήρξε ώραία μεγάλη έλλαιογραφία του Βενιζέλου, έργον του προέδρου του συλλόγου κ. Τρυφίδου. Επίσης ξεφώνησεν λόγον ό άγ. Δεύκης εν ή δια μακρών εξέθεσε τον σκοπόν και τό εύρύν μέλλον τό διανοιγόμενον εις τον σύλλογον με τās άδύνατους προσπάθειάς του άκαμάτου προέδρου και ηγήχθη όπως και πάλιν εύχόμεθα και ήμεις πλήρη έπιτυχίαν.

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

Οι Δημοσιογράφοι θα γλυκαίνουν.

Ή πατρικώς μεριμνώσα κυβερνησίς μας, που τόσοσν ιδιαιτέρως άγαπά τούς δημοσιογράφους δά διανίμη έκτάκτως εις στίους ανά 10 χιλ. ζακχάρως.

Δι' αυτό εξ ανάγκης θα γίνωμαι οι δημοσιογράφοι πολύ γλυκοί μολονότι για μερικους και του κόσμου όλη την ζάχαρι να μάς περιχύση και μέλι να μάς αλείψουν είμαστε φαρμάκι.

Έξ ανάγκης όμως θα παύσωμεν και τās ζαχαρώματά μας διότι γλύκα άφ' ενός, ζάχαρη άφ' έτέρου θα γίνωμαι αίτια να ξεπέση ή ζάχαρη και οι αισοχηρδεις που θα μάς κυνηγούν τότε.

Λοιπόν κορίτσια μου κυνηγάτε τούς δημοσιογράφους που θα γλυκαίνουν τώρα . . . μά σās παρακαλώ μακριά από τον ύποφαινόμενον . . . γιατί του φθάνει όσος έχει στο κεφάλι του.

Ή «Γενή Γαζέττα» κλαίει.

Όδε ρεται και κλαίει διατι οι ρωμηοί είμεθα τόσοσν υπερέφανοι τώρα, ενψ συζώμεν έλοι όμοσν εις τās αυτάς συνοικίας και δέν κατεδεχόμεθα ούτε βλέμμα να ρίψωμεν προς αυτούς.

Έ! «Γενή Γαζέττα» δέν τό ξέρεις πώς άλλάζουν πάντα οι καιροί στον κόσμο.

Λυπούμεθα και ήμεις πολλά μά να κλαύσωμε δέν μποροϋμεν.

Παλληκαράς.

Και δεύτερος παλληκαράς κατόπιν από τον άξιωματικόν, κάποιος τέως μυστικός άστυνόμος και νύν . . . δέν ξεύρω τί, έδειξε και αυτός την παλληκαριά του εις τό σενδόνι του Σινεμά Λουξεμβούργου όπου παρήλαυνον εύζωνικά τάγματα.

Ό παλληκαρι άς έξω την καμπούρα του και καρφώνει όλους τούς εύζώνους με μιá σφαίρα. Και δεύτερη και τρίτη σφαίρα έξέσχισε τό σενδόνι και ό παλληκαράς μάς ξετρελλάθηκε άπ την χαρά του. . . . Έξεδικήθη Μά την χαρά του και τό μεθύσι της έκδικήσεως διέλυσαν οι άγγλοι άστυνόμοι οι όποιοι τον παρέλαβον.

Εύγε εις τον παλληκαρά "Άς είχαμε κανένα δυό άκόμα και θα . . . Ξαναπέριναμε.

Μούσμουλα.

Κάποια νουστμουλα και άφράτη σ' ένα χωριό του Βοσπόρου άφου άδικα προσπάθησε να γαντζώση κανένα από τούς ξένους στρατιώτας κα' δέν τό κατέφερε και αναγκάσθηκε να ριφθί εις τās άγκάλας του άνικρυνοϋ κύρ-Μιχαλάκη — Έναν τρεις φορές πανδρεμμένο — Μά ή γυναίκα του κύρ-Μιχαλάκη μιá και δυό εις τον προιστάμενον, όποιος ανέλαβε να έπαναφέρη την δυστυχή άπατηθείσαν σύζυγον εις την καρδίαν του άπίστου κύρ Μιχάλη άλλ' δέν τό κατόρθωσε και συνοδω με τās μελλούσας έκκλησιαστικές μεταρρυθμίσεις την κρότησε διά τον έαυτόν του.

Όμφακες έτι εισίν

— Γνωστό ληοντοπαλλήκαρο του Πέραν κοντό όμοσν στο σώμα προλείφετο για κάποιο θεατρικό τάκο. Έπειδή όμως τό πράγμα στεκαται, ό ίδιος που δέν έα καθεύδειντων άλλων τό τρόπαιον, φωνάζει — όμφακες έτι εισίν.

Άπεκρηάτικη.

Όρισμένως ό καιρός βάλθηκε με την άποκη ά να μασκαρώση την πόλιν μας. Την μασκάρωσε άληθινά άποκηάτικη με της λάσπες τός ημερες πριν για να μασκαρονώμεθα κι' ήμεις με της λάσπες ως τ' αυτιά. Και τώρα την έντευσε στα άσπρα με τό χιόνι που παχύ παχύ γέμισε της στέγες των σπιτιών και τούς δρόμους.

Προτιμούσαμε την άσκη αυτή φορεσιά της πόλις μας, που έχει τόση εύμορφη, ποιήσι άδιάφορο τό κρύο, άπ' αυτήν την λάσπη και την βρωμιά.

Κορδόνι

Κάποιος προχθές που φαίνεται πολλές φορές, έσπασε ή χολή του σε κορδόνια για βεσικάδες — περασμένες δόξες — Λίγο άκόμη να πιστεύση πως ή προχθεσινή διακοπή της συγκοινωνίας για την μεγάλη έποδοχή εις τον γενναίον στρατηλάτην Φρανσαι Δ' Έσπεραί ήταν κορδόνι άγγλογαλλικό για βεσικάδες.

Έ, τι να σās πώ. Όσοι υπέφεραν άπ' τό κορδόνι των βεσικάδων που έμειναν όνειρα τώρα, μόνον ξεύρουν την τρομάραν αυτήν και ειμπορούν να πιστεύσουν, ότι και στους ουρανούς άκόμη ειμπορεί να βάλουν κορδόνι και αι συνέπειαι των βεσικασήζιδων να είναι ίσαι με έκείνας των παρελθόντων. . . .

Πουζάντ, Μερσίνα, Άδανα ή Κοζερούμ...

Εύχαρίστησις

Ή ώραίωτέρα εύχαρίστησις είναι να περάση κανείς μιá ώρα εις τό Σινεμά Κοσμογράφ εις τό Ταξίμ.

Προβάλλει της καλύτερες ταινίες, τά καλύτερα δράματα των όνομαστοτέρων οίκων Film

Είνε ό μεγαλειότερος και ό άναιτώτερος κινηματογράφος.

Όλοι εις τό Κοσμογράφ να θαυμάσετε ένα ώραίον δράμα και να ξεκαρδιστείτε με μιá νόστιμη κωμωδία.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ



Μας έκαθάρισαν από την γερμανικήν κόπρον.

ΜΟΔΕΛΛΑ ΓΙΑ ΜΑΣΚΕΣ



Από της παλαιάς γερμανικής έμπορίας.